

Bunlar Uzaylı mı Hocam?

Tüketimimize sunulan objeleri değerlendirirken, onları pek çok açıdan denetler, ne kadar fayda sağladığına bakarız. Burada söz konusu olan, “hodbin” yapımızın tatminidir. Tüketim amaçlı bağ kurduğumuz ürünün, imalat sürecinde geçtiği aşamalar bizim için **çok önemli değildir**. Önemli olan, kullanımımıza sunulan ürünün; estetik, sıhhi, güvenlik ve dayanıklılık taleplerimizi karşılamaıdır. Tıpkı; Kara Kıtada, çocuk askerlerin figüranlığını yaptığı kirli savaşın ürünü elmaslar gibi. Ürün son derece kaliteli... Herkesin sahip olmak istediğı bir meta... Bu nedenle, talep ettiğimiz ürüne sahip olabilmek için akan kanın ve imalat sürecindeki insan hakları ihlallerinin, normatif yapımızda karşılık geldiğı bir alan her zaman mevcuttur. Üzölmeyiz ve vicdan sorgulamasına girmeyiz.

Van depremi nedeni ile okullarımıza gelen öğrencilerimize başta yaşlıları olan öğrenci arkadaşları olmak üzere hepimiz büyük bir sevgi ve sempati duyduk. Arkadaşları; mahcup, paylaşımcı, mütevazı ve saygılı bu kardeşlerini dünya dışı yaratıklar olarak gördüler. Metropol kültürünün “teknoloji arsızı” gençlerini yönetmek ve yönlendirmekte zorlanan biz öğretmen ve idareciler de aynı hayranlık ve sevgi ile bu öğrencilerimize yaklaşıyor, onlardaki öğretmene ve otoriteye gösterilen saygı ve teslimiyet tavırlarını hayranlıkla izliyoruz.

Eğitimi ticari bir faaliyet olarak kabul edelim. Hem öğrencilerin hem de biz metropol eğitimcilerinin yaşadığı hayranlık dolu şaşkınlığı şöyle bir irdeleyelim. Olaya ekonomik kriterlerle bakacak olursak elimizde bir ürün var. Bu ürün bizim alışık olmadığımız, çok sık karşılaşmadığımız fakat hep talep ettiğimiz bir ürün. Saygılı, itaatkâr, kolay otorite edilen öğrenciler. Elbette bu kazanımın bir bedeli var. Lakin biz bu ürünü ortaya çıkaran imalat teknolojisini ve süreçleri onaylamıyoruz. Elde edilen ürünü onaylamakla birlikte, imalat sürecindeki otoriteyi, yeri geldiğinde dayağı ve mutlak itaat beklentisini çağ dışı ve atık teknoloji olarak değerlendiriyoruz. Sonucu çok istiyoruz fakat süreci onaylamıyoruz! Beri tarafta modern ve pedagojik yaklaşımlarımıza rağmen, çağdışı bulduğumuz imalat sürecinden(geleneksel eğitim) geçen, talep ettiğimiz ürünleri (gençleri) yetiştiremiyoruz. Hem de tüm gelişimsel aşamalarda uzmanlarla yol bulmaya çalışıp, her türlü yan sanayi hamlesini gerçekleştirmemize rağmen. Eksik olan nedir?

Özgürlükçü, sevgi ve güven destekli bir yetiştirme programı; neden şımarık, saygısız ve kontrolü zor gençler olarak bize dönüyor? Ya da tam tersi gençler yetiştirmek istiyorsak bunu kazandıran eğitim sürecini neden onaylamıyoruz? Zaman zaman dövülen,

sadece sevilen, saygı gösterilmeyen, büyüklerinin yanında söz hakları olmayan gençler, ilerleyen yaşlarda saygılı, uslu gençler olacaklarsa neden buna itiraz ediyoruz?

Yoksa... Bizim için ideal olan bu saygılı, mütevazı, cömert gençlerin davranışlarını, sosyal anlamda yaşanan özgüven eksikliği ile mi ilişkilendiriyoruz! Bu nedenle mi tüm memnuniyetimize rağmen, kendi çocuklarımıza bu “frenlenmiş eylemsizliği” yakıştıramıyoruz? Bilinçaltımızdaki, hak arayan atak, sosyal, uyanık gençler yetiştirme arzumuzu gerçekleştirmek adına mı daha özgürlükçüyüz ve psikologlarla yol bulmaya çalışıyoruz. Hakkını arayan, kendine güvenen, kendi çocuğumuz olunca her şey yolundayken, işçimize, öğrencimize, komşunun çocuğuna neden anlayış gösteremiyoruz...

Anlaşılan hodbin yapımız bizi kolayca kaçırıyor. Değişim çok hızlı gerçekleştiği için gençlerin kendilerince çok doğal olan yaşam tarzları bizleri rahatsız ediyor. Önümüzden elleri cebinde geçen öğrencileri gördükçe, 25 metre öteden selama geçtiğimiz öğretmenlerimiz aklımıza geliyor ve garipsiyoruz bu tavrı. Sanki aşağılanıyoruz... Sanki inadına ve bize mesaj vermek adına bunlar yapıyor. Sınıflarında arka sıraya dönebilmek için bile fırsat arayan bizlere, yamuk yumuk oturan gençler normal gelmiyor. Onlar saygısız ve kontrolsüz... Onlar Hiperaktif... “Bana babam bile vurmuyor”, “bana salak diyemezsiniz” diye çıkışan öğrenciler, “okulunda sorun yaşattığı için evde dayak yiyen” biz geçmişin öğrencilerine garip geliyor. Nasıl gelmesin ki! Bize söylenen salak, aptal, hayvan gibi kelimeler, anne babalarımızın severek ve kolay bir şekilde bizi tanımlamak için kullandıkları ifadelerdi. Bu nedenle okulda bunları duymaktan rahatsız olmuyorduk. Üstelik Zaman Zaman dayak da yerdik...

Galiba iyi bir ürün beklentisini yeniden gözden geçireceğiz. Geleneksel eğitimin sonucu olan, büyüğünü bilen, küçüğünü seven, o, mahcup, saygılı tavırlı gençleri, egomuz gereği onaylamakla birlikte; atak, sosyal ilişkileri gelişmiş, özgüveni yüksek gençler, maalesef imrendiğimiz örnekler.

“Frenlenmiş eylemsizlik”... Ben, gençliği bu geleneksel eğitimde geçmiş biri olarak saygının, sevginin ve insani değerlerin önemine yürekten inanıyorum ve bunları çok önemsiyorum. Fakat şunu da biliyorum ki, kişiliğimde güçlü yanlarımın yanında, zamanında bana sunulamayan sosyal ve psikolojik etkenlerin yarattığı boşluklar var. Zaman zaman bunu çok derinden hissediyorum. Umarım bir mucize olur ve Van’ın, saygılı, mütevazı öğrencileriyle, metropollerin kendi kültürlerini oluşturdukları “teknoloji arsız”, sosyal ve atak öğrencilerden bir karma oluşturabiliriz. Aksi takdirde taraf tutmak zor. Biri yetişkinlik “egoma”, diğeri ise gençliğimin “ideal benlik tasarımına” hitap ediyor.

Köksal TERZİOĞLU